пісня 2

Це містечко вночі по мені
Заграє на губній гармоніці..
Мене тут не буде..
Я знаю, коли сплю, перекривлює в гримасах
Мої слова, мою покручену ходу..
По площі кінь тягне будку з хлібом: цок, цок..
Ця застигла лава під ногами
Змушує тверезіше дивитись вперед,
Роздирає повіки..
Я відчуваю, десь під ногами
Вночі щось сталось, може, вчора..
Глибинний, неясний гул..
Щоб почути його,
Щоб розбудити в серці
Голос далекого пробудження,
Мусиш заснути,
Вдати глибоку втому..
Кінь з дощаною будкою
Вперто бореться з часом:
Цок, цок — сьогодні білий хліб, гарячий..
Колись і я змагався з часом..
Він підхоплював мене смерчем,
І крутив як хотів високо над дахами..
Тепер я знаю, він замкнутий, темний,
Тісний, як хліб у будці,
Дощанім серці…